

דבעו מיניה חברייא מרב כהנא (שאלו החברים את רב כהנא): עומר שהקריבו ישראל בכניסתן לארץ מהיכן הקריבוהו? אם תאמר זעיל (שגדל) ביד נכרי - קצירכם + ויקרא כג + אמר רחמנא, ולא קציר נכרי - ממאי דאקריבו (את העומר)? דלמא לא אקריבו! - לא סלקא דעתך, דכתיב + יהושע ה + ויאכלו מעבור הארץ ממחרת הפסח. ממחרת הפסח - אכול, מעיקרא - לא אכול. דאקריבו עומר וחדר אכלו. מהיכן הקריבו? ... בחמשה יומי מי קא מליא? - אלא מאי אית לך למימר - + זניאל יא + ארץ צבי כתיב בה, הכא נמי - ארץ צבי כתיב בה (ונעשה להם נס ונתנה הארץ יכולה בחמישה ימים).

2. ויקרא כו

(א) אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו וציתים אתם;
(ד) ונתתי גשמיכם בעתם ונתנה הארץ יכולה ועץ השדה יתן פריו;

3. ספרא ברקוטי פרשה א

פרק א ונתתי גשמיכם בעתם, ברביעיות אתה אומר ברביעיות או אינו אלא בערבי שבתות אמרו אפי שנים כשני אלהו וגשמים יורדים בערבי שבתות אינו אלא סימן קללה, הא מה אני מקיים ונתתי גשמיכם בעתם ברביעיות, נעשה בימי הורדוס שהיו גשמים יורדים בלילות, בשחרית זרחח חמה ונשבה הרוח ונתנגבה הארץ והמועלים יוצאי למלאכתם ויודעים שמעשיהם לשם שמים, ונתתי גשמיכם בעתם, בלילות שבתות מעשי בימי שמעון בן שטח בימי שלמנא / שלומציון / גשמים יורדים מלילי שבת עד שנעשו חטים ככליות ושעורים כגריני יזתי, ועדשיב: כדינרי זהב, וצדו מהם חכמים והניחום לדורות הבאים להודיע כמה חטא גורם לקיים מה שנאמר עוונותיכם חטא אלה וחסאתיכם (הסתירו פני מלנא משמע) מנעו הטוב מכם. (ב) ונתתי גשמיכם בעתם, לא גשמי כל הארצות, הא מה אני מקיים ונברכו בך כל משפחות האדמה ובזרעך שיהיה שובע בא"י ורעב בכל הארצות, וחם באים ולוקחים מכם ומעשירי אותם בכספים כענין שנאמר וילקט יוסף את כל הכסף הנמצא בארץ מצרים ובארץ כנען בשבר אשר הם שוברי, וכן הוא אומר וכימך דאבך שיהו כל הארצות יובאות כסף ומביאות לא"י. (ג) ונתנה הארץ יכולה לא כדרך שהיא עושה עכשיו אלא כדרך שעושה בימי אדב הראשון, ומנין שהארץ עתידה להיות נורעת ועושה פירות בני יומה ת"ל זכר עשה לנפלאותיו, וכן הוא אומר תדשא הארץ דשא עשב מלמד שבו ביום שהיתה נורעת בו ביום עושה פירות. (ד) ועץ השדה יתן פריו, לא בדרך שהוא עושה עכשיו אלא כדרך שעושה בימי אדם הראשון, ומנין שהעץ עתיד להיות נטוע ועושה פירות בני יומה ת"ל זכר עשה לנפלאותיו, ואומר עץ פרי עושה פרי למינו מלמד שבו ביום שהוא נטוע בו ביום עושה פירות. (ה) מנין שהעץ עתיד להיות נאכל ת"ל עץ פרי, אם ללמד שהוא עושה פרי, והלא כבר נאמר עושה פרי, א"כ למה נאמר עץ פרי אלא מה פרי נאכל אף העץ נאכל. (ו) ומנין שאף אילני סרק עתידים להיות עושים פירות ת"ל ועץ השדה יתן פריו. (ז) והשיג לכם דיש את בציר, שתהו עסוקים בדיש עד שיוגע בציר, ובציר ישוג את זרע שתהו עסוקים בבציר עד שמגיע הזרע, ואכלתם לחמכם לשובע, אין צ"ל שיהא אדם אוכל הרבה ושבע אלא אוכל קימעה והוא מתברך במעו כענין שנאמר ועבדתם את ה' אלהיכם וברך את לחמך ואח' מימך וישבתם לבטח בארצכם, בארצכם אתם יושבים לבטח ואי אתם יושבים לבטח חוצה לר'. (ח) שמא תאמרו הרי מאכל והרי משתה אם אין שלום אין כלום ת"ל ונתתי שלום בארץ, מגיד שהשלום שקול כנגד הכל, וכן הוא אומר עושה שלום ובורא רע, מגיד שהשלום שקול כנגד הכל.

ויקרא כו

(ב) את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני יקנן: ס

כתר יונתן ויקרא פרק כו פסוק ב

(ב) את ימי שבת שלי תשמרו ולבית מקדשי תהיו חולכים ביראתי אני יי:

רש"י ויקרא פרק כו פסוק ב

(ב) אני ה' - נאמן לשלם שכר:

אבן עזרא ויקרא פרק כו פסוק ב

ובתרגום ירושלמי כן: את שבתותי תשמרו שנות השמיטה. ומקדשי תיראו שנת היובל, כי כן כתוב קדש תהיה לכם

4. סדר עולם רבה (לינו) פרק יא

בששה עשר בניסן הקריבו בני ישראל את העומר, שנאמר ויאכלו מעבור הארץ וגו' (שם / יהושע / ה יא), אחר הפסח בעשרים ושנים בניסן וסבתם את העיר וגו', ויהי ביום השביעי וגו' (שם / יהושע / ו), רבי יוסי אומר יום השבת היתה מלחמתה של יריחו,

5. רד"ק יהושע ו

כה תעשה ששת ימים - אין לשאול טעם לסבות הנורא למה היתה ההקפה הזאת וטעם שבעה כהנים ושבעה שופרות ושבע הקפות ושבעה ימים וטעם ההקפה בתרועה להבהיל העם אשר בתוך העיר ותפול החומה תהתי למען ידעו כל עמי הארץ כי ה' נלחם ליש' לא בחרב ובהינתן ומספ' השבועי ידוע סודו אצל מביני מדע וכן שבעה מזבחות וז' גרים וז' אלים והשביעי הוא הנבחי' בימים ובחדשים ובשני'.

6.

(ז) ויאמרו < ויאמר אל העם עברו וסבו את העיר ונתקעו יעבר לפני ארון יתן >	(א) וסבתם את העיר כל אנשי המלחמה הקיף את העיר פעם אחת כה תעשה ששת ימים:
(ו) ויקרא יהושע בן נון אל הכהנים ויאמר אלהם שאו את ארון הברית ושבעה כהנים ישאו שבעה שופרות יובלים לפני ארון יתן >	(ד) ושבעה כהנים ישאו שבעה שופרות היובלים לפני הארון ויהיו השבועי תסבו את העיר שבע פעמים והכהנים יתקעו בשופרות:
(ח) ויהי קאמר יהושע אל העם ושבעה כהנים נשאים שבעה שופרות היובלים לפני יתן קברו ויתקעו בשופרות ויארון ברית יתן הלך אחריהם:	(ה) והיה במשך בקרון היובל < בשמעכם > כשמעכם את קול השופר יריעו כל העם בתרועה גדולה ונקפה חומת העיר תפתיק ויפלו העם איש גדרו:
(ט) והחלוץ הלך לפני הכהנים < תקעו > תקעו השופרות והמאסף הלך אחרי הארון הלך ויתקע בשופרות:	
(י) ואת העם צנה יהושע לאמר לא תריעו ולא תשמיעו את קולכם ולא יצא מפיכם דבר עד יום אמרי אליכם תריעו ותרמיעו:	

7. אלשיך יהושע ו

(ז) ויאמרו אל העם עברו וסבו את העיר וכו'. ואין ספק שלדבר אל העם אינו משמיע קול אל כל המחנה, שנים עשר מיל על שנים עשר מיל. על כן משמיעם על ידי שלוחים בכל שבט ושבט, ועל השלוחים הוא אומר ויאמרו אל העם. והוא כי יהושע תפס לשונו יתברך, וסבתם את העיר כל אנשי המלחמה. והנה לשון זה סובל לשני פירושים: או כל יוצאי צבא למלחמה שהם מבין עשרים שנה ומעלה, או החלוץ בלבד שהם ראובן וגד יוצאי שבט מנשה. ואשר שמעו מפי יהושע להגיד לעם כל אנשי המלחמה, חשבו הפירוש הראשון, ויאמרו אל העם הם כל יוצאי צבא, עברו וסבו את העיר, והחלוץ יעבור לפני ארון ה', כי ידעו מאמר משה ועבר לכם כל חלוץ לפני ה'. אך לא כן היתה הכוונה כי אם הפירוש השני, שמאמרו יתברך וסבתם את העיר כל אנשי המלחמה, על החלוץ בלבד נאמר. והעם כאשר שמעו מהשלוחים כן עשו ויסבו לפני החלוץ כל העם:

8. בראשית ג

(א) ומפרי העץ אשר בתוך הגן אמר אלהים לא תאכלו ממנו ולא תגעו בו פן תמתו:

תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף כט עמוד א

אמר חזקיה: מניין שכל המוסף גורע - שנאמר + בראשית ג + אמר אלהים לא תאכלו ממנו ולא תגעו בו.

ועוד בדבר אחר הסכים הבי"ה עם יהושע, את מוצא אף על פי שלמד הבי"ה ליהושע (הלכות) [להכות] יריחו לא קבל עליו יהושע לתקוע בשופרות בשבת [עד] ששמע קול השופר שתוקע מלמעלה, מפני שהיה יהושע חושש שלא יחללו ישראל את השבת, וכן עשה האלהים הסכים ותקע הוא תחלה כדי שידעו שלא יעשו ח"ח"ד וירע העם ויתקעו וגו' (שם כ'), אימתו, ויהי כשמע העם את קול השופר (שם),

9. ילקוט שמעוני יהושע רמז טו

++ ותסבו את העיר שבע פעמים, אין מקיפין עיירות של עו"י פחות משלשה ימים קודם לשבת, הא דאת אמר במלחמת הרשות, אבל במלחמת חובה ואפילו בשבת, שכן מצונו שלא נלכדה יריחו אלא בשבת, שנאמר וביום השביעי יסבו את העיר שבע פעמים, וכתוב עד רדתה, ואפילו בשבת: כתיב אפרים מעוז ראשי, אם יאמר לך אדם למה חלל יהושע את השבת? אמור ללן הקב"ה (אני) אמר לו, שנאמר וסבותם את העיר וגו' כה תעשה ששת ימים וגו' וביום השביעי וגו', ואין שבעה בלא שבת, אמר רבי שמעון בן חלפתא ועוד דבר אחד עשה מדעתו שלא אמר לו הקב"ה, כיון שכבשה בשבת, אמר יהושע **שבת קדש**, וכל מה שכבשו בשבת יהיה קדש, אמר רבי ברכיה **כעיר הנדחת עשאה**, והרי עיר הנדחת אסורה בהנאה, א"ר יהודה הלוי בר שלום, אמר רבי יהושע, כתיב ראשית עריסותיכם תתנו לה', הואיל וכבשנו אותה תחלה **נעשה אותה חלה להקב"ה**: והיתה העיר חרם, אמר רבי שמעון בן לקיש כשם שהיא נכנסת לרמ"ח אברכי כך היא יוצאה מרמ"ח אברים, כשם שהיא נכנסת, דכתיב חרם, בגימטריא רמ"ח כך היא יוצאה, דכתיב ברוגז רחם זכור, בגימטריא, הכי הוי: ויריעו העם ויתקעו בשופרות, מלמד שלא היה להם חצוצרות שעשה משה, שנגזר, שנאמר עשה לך שתי חצוצרות, לך אתה עושה ומסורים בידך ולא ליהושע תלמידך, ואף בחייו של משה נגזר, שנאמר וקהילו אלי כל ראשי שבטיכם ושוטריכם, והחצוצרות היכן היו? נגזר, לקיים מה שנאמר אין שלטון ביום המות:

10. דברים פרק יג

(יד) וצאו אַגְשִׁים בְּנֵי בְלַעַל מִקְרָבָהּ וַיִּדְיחוּ אֶת יִשְׂבֵי עֵינָם לְאֹמֶר נִלְכְּהָ וְנַעֲבֹדָה אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא יִדְעָתֶם:
 (טו) וַיִּדְרֹשׁ וַיִּחְקֹר וַיִּשְׁאַלְתָּ הֵיטֵב וְהִנֵּה אֶמֶת נִכְוֹן הַדָּבָר נַעֲשִׂיתָה הַתּוֹעֵבָה הַזֹּאת בְּקִרְבְּךָ:
 (טז) הֲכֵחָ תִּכְהֶּ אֶת יִשְׂבֵי הָעִיר הַזֶּה לְפִי חֶרֶב הַחֶרֶם אִתָּהּ וְאֵת כָּל אֲשֶׁר בָּהּ וְאֵת בְּחֵמְתָהּ לְפִי חֶרֶב:
 (יז) וְאֵת כָּל שְׁלָלָהּ תִּקְבֹּץ אֶל תוֹךְ רִחְבֶּיהָ וְשָׂרְפָתָהּ בָּאֵשׁ אֶת הָעִיר וְאֵת כָּל שְׁלָלָהּ כִּלְיֵי לִיקוֹן אֱלֹהֵיךָ וְהִקְיָהּ חַל עוֹלָם לֹא תִבְנֶה עוֹד:
 (יח) וְלֹא יִדְבֹק בְּיָדָהּ מֵאִמְוָה מִן הַחַיִּים לְמַעַן יִשָּׁב וְיִקְוֶה מִחַיִּים אֲפֹ וְנָתַן לָךְ רַחֲמִים וְרַחֲמֵךְ וְהִרְבֵּה פֶּאֶשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם:
 (יט) מִי תִשְׁמַע בְּקוֹל יְקֹוֹק אֱלֹהֵיךָ לְשָׁמֵר אֶת כָּל מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה הַיּוֹם לַעֲשׂוֹת הַיֵּשֶׁר בְּגֵיזֵי יְקֹוֹק אֱלֹהֵיךָ: ס

11. מדרש אנדה (בבב) במדבר פרק ט

ולמה מזה מדמה שבע נעמים, למען כבר לו אדון אשר ברא עולם בשבעת ימים, לכך היו ההזיות שבעה, ופרות שעשו הכהנים בבית ראשון עם פרתו של משה היו שבעה, וכהנינו שבעה המתעסקים בפרה, והשוטח ואלעזר והשורף, ושנינו כל המתעסקין בפרה היו טמאים:

12. במדבר פרק טו

(יז) וַיִּדְבֹר יְקֹוֹק אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר:
 (יח) דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם בְּבֹאֲכֶם אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי מְבִיא אֶתְכֶם שָׁמָּה:
 (יט) וְהִיא בְּאֵצְלֵכֶם מִלִּים הָאָרֶץ תְּרִימוּ תְרוֹמַח לִיקוֹן:
 (כ) רֵאשִׁית עֲרֹסְתֵכֶם חִלָּה תְרִימוּ תְרוֹמַח פְּתוּמֵת לָרֶן כֵּן תְרִימוּ אִתָּהּ:
 (כא) מִרְאשִׁית עֲרֹסְתֵיכֶם תִּתְּנוּ לִיקוֹן תְּרוֹמַח לְדֹרֹתֵיכֶם: ס

שלי"ה פרשת קדושים תורה אור

וישבתם לבטח בארצכם (ויקרא כו, ה), עם ארצכם, דהיינו החומר ישוב רוחני, וימלאה הארץ דעה (ישעיה יא, ט). על כן יש רמזים בפרשת בהר על קדושת הארץ שהוא החומר, ובפרשת בחקותי על העתיד. יועץ השדה יתן גריו (ויקרא כו, ד) עתידים אלני סרק כו (ספרא בחוקותי א, ו). ה**סוד**, החומר ישוב לשכל. והנה ארץ ישראל אשר ה' דורש רומזת לארץ עליונה, כל ישראל כו שנאמר (ישעיה ס, כא) יועמד כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ (סנהדרין צ א). והנה עולם הבא נקראת שבת (ברכות נז ב), ושש שנים כנגד ימי ששת ימים עשה ה' וגו' (שמות לא, יז). ועל דרך הפשט טעם שמיטות ויובל בשביל קדושת שבת, ענין יבכדי ישעשה' כו'. ועל דרך הרמז, ימי שנותינו שבעים שנה, והם המישים מן עשרים ואילך כשנעשה בר עונשין (שבת פט ב).

והנה שבעים שנה רמזים לשבעת ימי בראשית, עשרה מאכרות ליום, וכשתנכה עשרים יסאר חמישים, שבע פעמים שבע, כי כל שבע עולה חודש.

שלי"ה פרשת קדושים תורה אור

לו. וספרת לך (שם שכו, ח), ילך דייקא, אם אין אני לי מי לי (אבות פ"א מ"ד). **ישבע שבת' כי כל שבע שנים נגד שבעת ימי בראשית עולב חדש, צריך האדם להזנוורר.** ושנה החמישים היא שנת שבעים, והעברת שופר תרועה, ויקרא כה, ט), לפנים בישראל היה זמנהג כשמת בר מינן נפיק שפורה, ובודאי יום כפורים הוא, וכי ביום הזה יכפר (שם טז, ל), מיתה מכפרת לשבים, וישבתם איש אל אחותו (שם כה, ט), והרוח תשוב אל האלהים. על זה צריך האדם להתבונן תמיד ולא בקרי כו'. ויחשוב גר הוא בארץ, והנחיות לשמור לעתיד. וזהו (שם שם, כג) כי גרים ותועבים אתם עמדי. וקשה כו'. ויש לפרש, גר בארץ, אבל קדושה מביא לידי תשוב כו'. ולא יעשה אדם קבע, על כן באו אזהרות, הארץ לא המכר לצמתת' (שם), ולא כאותן הטוינים שמחים בחלקם, שנחיים בשטונו עצמם כש"ש להם הון ובית, 'אם ה' לא יבנה בית' וגו' (תהלים קכז, א). וזהו מימכות כל הפרשיות. ור כלל עולה להיות אדם דבק בקונו אי בגשמיות, וזהו וישבתם על הארץ לבטח'. ואחר כך השכר הרוחני 'אם בחקותי תלכו' (שם כו, ג), ורגשם הוא התכלית הרוחני, כמו שרמזתי לעיל (אות כו). ואז החומר ישוב לשכל וישבתם לבטח בארצכם. גם אנתנו אלה פה חיום כולנו חיים, נוכח לעולם הזה ולעולם הבא. בעולם הזה וישבתם על הארץ ולא גולין, לבטח' ולא מפחדין, וזהו הארץ הזו, ובמהרה בימינו נוכח לבטח ולא מפחדין מחבלי משיח, כי הקדוש ברוך הוא יצילנו מחבלי משיח, ויביאנו לארצנו ושוב לא גולין ויתקיים ידו או בן דוד יגאלנו (ויקרא כה, מט), דוד או בן דוד. אמן.

אברבנאל ויקרא פרק כה

והיה לרמוז ולהעיר שאין כל ימי האדם ושנותיו שוים בעבודת האדמה ומלאכתה כי הנה בימי הילדות לא יוכל האדם לעבוד עבודה ולא גם כן בימי הישישנות אבל ימי העמל והעבודה הם על הרוב חמשים שנה ובהגיע האדם להם שהם בסוף ששים שנה מימיו רוצה לומר עשרה שנים הראשונים מילדות וחמשים שנה ימי העסק ראוי שיעזוב אדם הדברים הגשמיים והתאוות רחמניות ויקדש עצמו ויתנהג בקדושה וטהרה ולרמוז לזה אמר וספרו לך שבע שבתות שנים שבע שנים שבע פעמים שיפנה ויספור עצמו שימי מלאכתו ושנות עמלו ועסקיו הם על הרוב תשע וארבעים שנה ובהגיעו להם כ"ה אחרי ילדותו עבדו השופר בחדש השביעי כי הוא כבר בגגול השבעים שנה ובי"ה שיהיה מכונן מעונותיו יקדש שנת החמשים ר"ל שמשם והלאה יתנהג הזקן בקדושה ויקרא דרוך בארץ שהגוף יהיה חפשי ובן חורין מכל עמלו ולכך קורא יובל מלשון בליה והשחתה ואמר וישבתם איש אל אחוזתו רומז לגוף. ואיש אל משפחתו תשובו רומז לנפש שתשוב למחצבה. ולהיות מהחמשים והלאה יובל אמר לא יזרעו ולא יקצרו כי יבטלו העבודות הגשמיות בזמן הישישנות ואין ראוי לאדם בימים ההם כי אם שישמור את נפשו ויכין צידה לדרך. הנה ביארתי טעם מצות השמיטה והיובל גם כזה

וספרת לך נובע שבתות שנים (שם שם /ויקרא כ"ה/ ח), אם לא שימר שמיטה ויובלות, סוף שימכור מטלטלין שלו, [שנאמר] וכי תמכר ממכר וגו' (שם שם /ויקרא כ"ה/ יד), חזר בו מוטב, ואם לאו סוף שמוכר את שדהו, [שנאמר] כי ימוך אחיך ומכר מאחוזתו (שם שם /ויקרא כ"ה/ כה), חזר בו מוטב, ואם לאו סוף שהוא מוכר את ביתו, שנאמר ואיש כי ימכור בית מושב (שם שם /ויקרא כ"ה/ כט), חזר בו מוטב, ואם לאו סוף שהוא מסבב על הפתחים, שנאמר וכי ימוך אחיך וגו' (שם שם /ויקרא כ"ה/ לה), חזר בו מוטב, ואם לאו סוף שהוא נמכר לך, שנאמר [וכי ימוך אחיך] עמד ונמכר לך (שם שם /ויקרא כ"ה/ לט), חזר בו מוטב, ואם לאו סוף שהוא נמכר לגוים, שנאמר וכי תשיג יד גר ותושב עמך (שם שם /ויקרא כ"ה/ מז) ולא הוא לעצמו, אלא הוא וכל ישראל, שכן אתה מוצא בימי ירמיה, בשביל שחיללו את השבעית נמכרו לגוים, דברים רבה (ליברמן) פרישת עקב

אפרים מעוז ראשי, כל מה שעשה יהושע, שהוא משבט אפרים, בשבילי עשה, שנא' וביום השביעי תסבו +יהושע ו' ז"י וגו'. תני שבת היתה ואין שבעה בלא שבת, שלא תאמר יהושע צדיק היה והוא מחלל את השבת, אמי הקדוש ברוך הוא אפרים מעוז ראשי, אני הוא שאמרתי לו והתרת לי. וסבותם את העיר שבע פעמים.

(ב) ויאמר יקנוק אל יחושע ראה נתתי בידך את יריחו ואת מלכה גבורי החיל:
 (ג) וכתבתם את העיר כל אנשי המלחמה חקיף את העיר פעם אחת כה תעשה ששת ימים:
 (ד) ושבעה כהנים ישאו שבעה שופרות היובלים לפני הארון ויביום השביעי תספו את העיר שבע פעמים וכתבתם תקעו בשופרות:
 (ה) והיה במשך בקרן היובל בשמעכם את קול השופר יריעו כל העם תרוצה גדולה ונפלה חומת העיר תחתיק ויעלו העם איש נגדו:
 (ו) ויקרא יחושע בן נון אל הכהנים ויאמר אלכם ישאו את ארון הברית ושבעה כהנים ישאו שבעה שופרות יובלים לפני ארון יקנוק:
 (ז) ויאמרו ויאמר אל העם עברו וספו את העיר וחקלוף עבר לפני ארון יקנוק:
 (ח) ויהי כאשר יחושע אל העם ושבעה הכהנים נשאים שבעה שופרות היובלים לפני יקנוק עברו וינקעו בשופרות וארון ברית יקנוק חלף אחריהם:
 (ט) וחקלוף חלף לפני הכהנים תקעו תקעי השופרות והמאסף חלף אחרי הארון הלוך ותקוע בשופרות:
 (י) ואת העם צנה יחושע לאמר לא תריעו ולא תשמיעו את קולכם ולא יצא מפיכם דבר עד יום אקרי אליכם הריעו והריעתם:
 (יא) ויסב ארון יקנוק את העיר חקיף פעם אחת ויבאו המנהג וילינו במחנה: פ
 (יב) וישכם יחושע בבקר וישאו הכהנים את ארון יקנוק:
 (יג) ושבעה הכהנים נשאים שבעה שופרות היובלים לפני ארון יקנוק חלכים הלוך ותקעו בשופרות וחקלוף חלף לפני הכהנים והמאסף חלף אחרי ארון יקנוק חלף ותקוע בשופרות:
 (יד) ויספו את העיר ביום השני פעם אחת וישובו המנהג כה עשו ששת ימים:
 (טו) ויהי ביום השביעי וישכמו כעלות השחר ויספו את העיר כמשפט הזה שבע פעמים רק ביום החוא סבו את העיר שבע פעמים:
 (טז) ויהי בעצם השביעית תקעו הכהנים בשופרות ויאמר יחושע אל העם הריעו כי נתנו יקנוק לכם את העיר:
 (יז) והיתה העיר חרם היא וכל אשר בה ליקנוק רק רחב הזונה תחיה היא וכל אשר אמה בבית כי חרבאמה את המלאכים אשר שלחנו:
 (יח) ורק אתם שמרו מן החרם פן תחרימו ולקחתם מן החרם ושמתם את מחנה ישראל לחרם וצקרתם אותו:
 (יט) וכל כסף וזהב וכלי נחשת וברזל קדש הוא ליקנוק אוצר יקנוק יבוא:
 (כ) וזרע העם ויתקעו בשופרות ויהי כשמע העם את קול השופר ויריעו העם תרוצה גדולה ותפל החומה תחתיק ויעלו העם העירה איש נגדו וילכדו את העיר:
 (כא) ויחרימו את כל אשר בעיר מאיש ועד אשה מנער ועד זקן ועד שור ושה וחמור לפי חרב:
 (כב) ולשנים האנשים המרגלים את הארץ אמר יחושע באו בית האשה הזנה והוציאו משם את האשה ואת כל אשר לה כאשר נשבעתם לה:
 (כג) ויבאו הנערים המרגלים ויציאו את רחב ואת אביה ואת אמה ואת אחיה ואת כל אשר לה ואת כל משפחותיה הוציאו ויניחום מחוץ למחנה ישראל:
 (כד) והעיר שרפו באש וכל אשר בה רק חסוף והזהב וכלי הנחשת ותברזל נתנו אוצר בית יקנוק:
 (כה) ואת רחב הזונה ואת בית אביה ואת כל אשר לה החיה יחושע ותשב בקרב ישראל עד היום הזה כי הוביאה את המלאכים אשר שלח יחושע לרגל את יריחו: פ

- סב 7
- יום 7 (פעם אחת ימים)
- אמר 7
- פעם (פעמים 3) 7
- הכהנים 7
- לפני 7
- ארון יקנוק (בעם אחת ארון ברית יקנוק) 7
- את 35
- אל 7
- שא 6
- יקנוק 14
- העיר 14 עיר 14 (+ קידומת ב,ה)
- שופר 14 (פעם אחת חסר ו)
- שבע(שביעי) 14